

UZASADNIENIE

Odwołujący się C. B. wniósł o zobowiązanie organu rentowego - (...) w K. do wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie przyznania prawa do odszkodowania

W uzasadnieniu wskazał, że w latach 1996-2013 był funkcjonariuszem (...). W październiku 2012 r. stwierdzono u niego istnienie choroby pozostającej w związku ze służbą oraz ze szczególnymi właściwościami służby. To powinno stanowić podstawę do wszczęcia postępowania co do przyznania odszkodowania przysługującego na podstawie rozporządzenia w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, Urzędzie Ochrony Państwa, Straży Granicznej i Państwowej Straży Pożarnej. Organ rentowy postępowania takiego jednak nie wszczął. Swojemu obowiązkowi nie uczynił zadość także po wezwaniu przez Odwołującego do natychmiastowe zaniechanie bezczynności.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Swoje stanowisko argumentował tym, iż w sprawie nie jest dopuszczalna droga sądowa, albowiem odwołujący w 2010 r. uległ wypadkowi, który nie został uznany za wypadek w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji. Nie było zatem podstaw do kierowania odwołującego się na komisję lekarską w celu ustalenia jego uszczerbku na zdrowiu i wszczynania postępowania w przedmiocie przyznania odwołującemu odszkodowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący jako funkcjonariusz (...) w dniu 28 października 2010 r. uległ wypadkowi w drodze na miejsce pełnienia służby. W jego wyniku doznał urazu kolana prawego. Zdarzenie to nie zostało uznane za wypadek pozostający w związku z pełnieniem służby.

W roku 2012 organ rentowy skierował odwołującego na badanie lekarskie do Rejonowej Komisji Lekarskiej. Po przeprowadzeniu badania komisja w dniu 29 października 2012 r. stwierdziła u odwołującego przewlekłą nerwicę neurasteniczną, astmę oskrzelową, niestabilność pourazową kolana lewego, chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych, grzybicę paznokci i zaburzenia gospodarki lipidowej. Orzekła, że jest on niezdolny do służby w Straży Granicznej, a niezdolność ta w zakresie nerwicy, niestabilności kolana, choroby zwyrodnieniowej stawów kolanowych – pozostaje w związku ze służbą. Odwołującego zaliczono do trzeciej grupy inwalidztwa w związku ze służbą w Straży Granicznej. Orzeczono jednocześnie, że inwalidztwo nie pozostaje w związku z wypadkiem, chorobą powstałą w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby.

W piśmie z 22 sierpnia 2016 r. skierowanym do organu rentowego odwołujący wniósł o natychmiastowe zaniechanie bezczynności w związku z obowiązkiem wszczęcia postępowania administracyjnego z urzędu o przyznanie świadczenia odszkodowawczego zgodnie z ustawą o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby zawodowej pozostających w związku ze służbą. Wskazał tam, że od chwili wydania orzeczenia (...) nr (...) organ pozostaje bezczynny wobec obowiązku wszczęcia w/w postępowania. Z orzeczenia tego wynika istnienie u odwołującego choroby pozostającej w związku ze służbą oraz szczególnymi właściwościami służby. Na jej podstawie stwierdzono u niego niezdolność do służby i inwalidztwo. Samo stwierdzenie choroby należało utożsamiać z uszczerbkiem na zdrowiu, który nastąpił w trakcie pełnienia służby.

W dniu 23 września 2016 r. organ rentowy wystosował do odwołującego pismo, w którym poinformował go, że jego wniosek jest bezzasadny, gdyż Rejonowa Komisja Lekarska uznając, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do służby stwierdziła związek inwalidztwa ze służbą, ale brak związku z wypadkiem, chorobą powstałą w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby. Przepisy dotyczące kierowania funkcjonariusza do komisji lekarskiej obligują organ do wszczęcia postępowania jedynie w przypadku, gdy choroba powstała w związku z związkiem ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby, bądź w razie śmierci funkcjonariusza w okresie służby

wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby lub choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby.

Dowód:

- pismo z 22.08.16 r. k. 16,
- pismo z 23.09.16 r. k. 17,
- rozkaz k. 18,
- protokół k. 19-22,
- orzeczenie k. 23-26.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawie, w kwestiach istotnych dla jej rozstrzygnięcia, nie był sporny i ustalony został w oparciu o zgromadzone dokumenty.

Zgodnie z art. 477⁹ § 1 i 4 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych lub orzeczeń wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności wnosi się na piśmie do organu lub zespołu, który wydał decyzję lub orzeczenie, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ lub zespół, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji lub orzeczenia. Jeżeli organ rentowy lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności nie wydał decyzji lub orzeczenia w terminie dwóch miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia w sposób przepisany, odwołanie można wnieść w każdym czasie po upływie tego terminu.

Natomiast wedle art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. jeżeli odwołanie wniesiono w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy lub niewydaniem orzeczenia przez wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, sąd w razie uwzględnienia odwołania zobowiązuje organ lub zespół do wydania decyzji lub orzeczenia w określonym terminie, zawiadamiając o tym organ nadrzędny, albo orzeka co do istoty sprawy. Jednocześnie sąd stwierdza, czy niewydanie decyzji przez organ rentowy nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa.

W świetle tej regulacji nieuzasadnionym był zarzut niedopuszczalności drogi sądowej zgłoszony przez organ.

Po analizie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd natomiast zgodził się z organem rentowym co do tego, że ten nie miał podstaw, by z urzędu kierować odwołującego na badanie komisji lekarskiej celem ustalenia uszczerbku na zdrowiu.

Tak obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostającej w związku ze służbą (art. 30 ust. 1), jak i uchylone już przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji oraz przepisy zawarte w akcie wykonawczym do niej, tj. rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 grudnia 1995 r. w sprawie trybu przyznawania i wypłaty odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w służbie więziennej (§ 4 pkt 1) - nakładają na kierownika jednostki organizacyjnej obowiązek skierowania z urzędu funkcjonariusza do właściwej komisji lekarskiej tylko w razie ujawnienia u funkcjonariusza wypadku lub choroby, co do których zachodzi podejrzenie, że powstały w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, kierownik jednostki organizacyjnej kieruje funkcjonariusza do właściwej komisji lekarskiej z urzędu lub na wniosek funkcjonariusza.

Tymczasem odwołujący nie uległ wypadkowi pozostającemu z związku ze służbą, ani też nie stwierdzono u niego choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby- co też słusznie organ zauważył.

Należy jednak zwrócić uwagę na to, że odwołujący w swoim wniosku z 22 sierpnia 2016 r. wyraźnie oczekiwał wszczęcia postępowania w przedmiocie przyznania mu prawa do odszkodowania. Podał w jego treści okoliczności faktyczne, które jego zdaniem aktualizowały obowiązek wszczęcia takiego postępowania i przyznania odszkodowania. W tej sytuacji organ powinien był potraktować jego pismo jako wniosek o przyznanie odszkodowania. Należy bowiem pamiętać, że to treść pisma ma decydujące znaczenie dla jego oceny, a nie forma (vide: art. 222 k.p.a.).

Normalnym następstwem złożenia wniosku winno być jego rozpoznanie i rozpatrzenie w przewidzianej prawem formie, w tym przypadku w formie decyzji. Organ jednak temu nie sprostał, albowiem ograniczył się do skierowania do odwołującego zwykłego pisma. Taki sposób rozpoznania wniosku odwołującego pozbawiał go jakiegokolwiek możliwości poddania stanowiska organu kontroli sądowej i uchybiał art. 104 k.p.a.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał iż zasadne jest zobowiązanie organu rentowego - w oparciu o art. 477⁹ § 4 k.p.c. - do wszczęcia postępowania, w wyniku którego podejmie on decyzję w rozumieniu przepisu art. 104 k.p.a., w której podda ocenie to, czy odwołującemu przysługuje jednorazowe odszkodowanie w związku z chorobą pozostającą w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby. Tym samym Sąd nie przesądził o istnieniu tego prawa. Pozostawił to w gestii organu.

Podstawę rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym stanowił art. 148¹ § 1 k.p.c., gdyż okoliczności sprawy, w tym przytoczone twierdzenia i zgłoszone wnioski dowodowe, nie wymagają przeprowadzenia rozprawy, a żadna ze stron nie wniosła o jej przeprowadzenie.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)